Μοναστήρι Μεγάλου Σπηλαίου τῇ 12η/4/1921

Ἀγαπητὲ μου Ἀδελφὲ Γεώργιε

Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ σοῦ στείλω γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ ἔφυγες ἀπὸ ἐδῶ καὶ τώρα ποὺ ἔμαθα τὴν διεύθυνσή σου δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειὰ ποὺ ἔχω. Ἐλπίζω ὅτι καλὰ θὰ εἶσαι καὶ ὅτι θὰ περνᾶς καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ ἐδῶ ἔχουμε πολλὲς στενοχῶριες καὶ ἀνησυχίες.

Τώρα θὰ σοῦ γράψω γιὰ τὰ χωράφια μας ποὺ εἶναι μισὰ μὲ τὸν Γιάννη τοῦ Ἀγγελῆ καὶ ἔχουν σπαρεῖ ἀπὸ κριθάρι. Ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ τὰ σπείρουμε ἐφέτος γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ τὰ σκαλίσουμε ἐμεῖς καὶ ἔτσι ἀγροῦκα ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα χωράφια μας καὶ τὰ δικά μου δὲν τὰ βρίσκω διόλου εὔκολο νὰ πάρουν ἕνα μισὸ γιὰ νὰ βοηθήσουν νὰ τὰ σκαλίσουμε.

Μάθε ὅτι ἡ μητέρα μας πῆγε στὸν Ἅγιο Γεώργιο Ἐμπορείου καὶ ἐκεῖ πῆρε τὸν Γιάννη τὸν Ἀνδρέα

κάτσει να φάει καμιά μπουκιά
ψωμί και τυρί από τον φόβο
του μην και μας πάρουν
πίσω τα χωράφια μας και πολλοί
από αυτούς είναι ζωντανοί
ακόμη και τώρα μετανάστες
στην Αμερική και στην Αυστραλία
και δεν θέλουν να γυρίσουν
πια στην πατρίδα τους.

Μπορεί να μην τα θυμάμαι
όλα αυτά καλά γιατί
ήμουν μικρός τότε
αλλά τα έχω ακούσει
πολλές φορές από τους γονείς μου
και τους παππούδες μου.

Γιώργος Γκανιάρης